

Aire

Un relat de: [ignasicarsícostas](#)

No, no era normal. No podia ser que, en un dels hospitals de referència de tot el país, la sala d'autòpsies encara no s'hagués renovat des dels anys cinquanta. Les rajoles blanques que arribaven a mitja paret estaven escantonades o caigudes en alguns racons, el terra de ciment lliscat tenia un pendent cap a un forat petit i brut que feia cap directament a la claveguera. La forta olor que desprenien els cadàvers es mesclava amb la que pujava del clavegueram, fent impossible l'estada en aquelles dependències. Només els soferts forenses i els ajudants hi estaven immunitzats.

És cert que havien invertit en il·luminació i en aparells de nova tecnologia per detectar substàncies tòxiques dels individus que passaven per aquelles taules, però damunt dels taulells grisos, desgastats i ronyosos, no feien cap goig.

—Hola, doctor.

—Hola, inspector. Ve per l'informe del noi jove, oi?

—Sí. Si haig d'esperar que arribi per correu intern fins a la comissaria, perdré tota la setmana, almenys si vostè em pot avançar alguna cosa.

—Bé, anem a trobar-lo —va dir el doctor, caminant dificultosament cap a la paret on hi havia les portes de les cambres frigorífiques.

En arribar-hi, va obrir una porta i va fer lliscar la llitera enfora.

—És aquest xicot? —va dir a l'inspector—. El van trobar estirat al terra de l'avinguda Gaudí en ple dia. Hi ha tants turistes que, increïblement, ni el van veure. Una cambrera de la pizzeria del lateral va ser la que se'n va adonar i va trucar al 012. Com ens hem tornat la gent, oi, doctor?

—Sí, fa esgarrifar la indiferència amb què roda el món avui dia. No tenia cap senyal de ser agredit, però un cas així demanava una autòpsia. Per complicar-ho més anava indocumentat i a la motxilla només portava quatre coses i un llibre de la UNED, sembla que és un estudiant de Filologia Eslava. Suposo que no en deuen haver-hi gaires, a veure si em poden dir aviat alguna cosa. Però sent la UNED encara serà més difícil. Miri —va dir el doctor ajustant-se les ulleres per veure-hi de prop—, les anàlisis ens diuen que el noi no havia consumit cap droga i no té cap tòxic al cos susceptible de provocar-li la mort. L'autòpsia ens diu que tots els seus òrgans són normals, excepte el cor, que és la causa de la mort. El noi va sofrir un infart de miocardi letal, va caure fulminat. Pel que fa a la resta, petites cicatrius de fa anys, operat d'apendicitis i un petit hematoma en un dit, sense importància.

—O sigui, veient la constitució, un noi sa i esportista, amb una malaltia amagada de cor que li va jugar una mala passada.

—Doncs sí. Aquesta seria la conclusió —va dir el doctor tancant la llitera.

L'inspector es va acomiadar del doctor i va anar directament a casa seva a canviar-se de roba i a dutxar-se per treure's del damunt aquella pudor de mort que se li havia quedat arrapada.

Sota de l'aigua pensava que el cas del noi per a la policia no tenia cap més interès, per a la família, com sempre, una tragèdia.

En sortir de casa seva cap a la comissaria rumiava si començar un cas nou o repassar si hi havia novetats en un d'aquells casos que sempre quedaven pendents de resoldre. Una frenada sobtada del cotxe del davant el va tornar de cop a la realitat del carrer. Una manifestació d'un grup ecologista havia tallat el carrer Rosselló a l'alçada de l'avinguda Diagonal. Tocaria esperar fins que aquests es decidissin a dispersar-se i deixar seguir a tothom amb la seva vida.

L'inspector va apagar el cotxe i va connectar la ràdio buscant una emissora de notícies a veure si deien alguna cosa per poder sortir d'aquell atzucac.

El presentador del programa a Catnotícies FM era conegut de l'inspector, tots dos havien anat a l'escola junts i tots dos es deien Oriol. Per diferenciar-los a ell li deien Uri i així s'havia quedat, Uri Risk, donada la seva ascendència britànica.

Per l'altaveu del cotxe se sentia la veu que informava del tall de l'avinguda principal de la ciutat per part dels activistes de Natural Wild World, en concret, per la contaminació a les ciutats a causa del trànsit excessiu. Un parell de notícies més, anuncis inacabables, els esports i el temps, tot això esperant que els quatre ecologistes sortissin del mig. Van sonar els senyals horaris i va començar un nou butlletí informatiu.

—Bon dia, oients! Iniciem una nova mitja hora amb les notícies més recents que han arribat a les nostres redaccions. Malauradament, igual que vam informar fa tres dies de la mort d'un jove a l'avinguda Gaudí, fa poca estona els serveis d'urgències de l'Hospital de la Vall d'Hebron han recollit un altre jove en parada cardiorespiratòria a la plaça de Lesseps, els sanitaris...

—Collons, amb els periodistes! —va exclamar l'Uri—. No sé com s'ho fan que tenen ells abans les notícies que nosaltres.

Va pitjar enèrgicament el volant fent sonar fortament la botzina del cotxe i va baixar la finestra per increpar els ecologistes cridant-los que anessin a pastar herba a un prat dels Pirineus.

A l'oficina ja l'esperaven impacients dos dels seus agents que formaven la unitat.

—Inspector, ha escoltat les notícies? Ens arribem a la Vall d'Hebron a veure si hi ha alguna cosa? —deia amb ànsia el més jove.

—Au, va! Només és un noi que ha sofert un col·lapse, quan hagin fet l'autòpsia ja m'acostaré. Espero que la sala sigui més higiènica de la que vinc. Bufff... Encara tinc esgarrifances. Vosaltres em noteu l'olor de mort?

Els dos agents van seure a les seves taules mirant-se entre ells amb una expressió d'al·lucinat. Què preguntava l'inspector?

Tots tres van passar la resta del dia repassant arxius de casos oberts antics. Només al vespre els van avisar per un batibull que hi havia en una escala del carrer Calàbria, la típica baralla de parella en què un dels dos anava begut o col·locat.

Al cap de dos dies l'Uri va anar al dipòsit de cadàvers de l'Hospital de la Vall d'Hebron a veure si hi havia alguna anomalia en l'autòpsia del noi de la plaça Lesseps. Va baixar de l'entrada principal a les plantes soterrànies, pensant que sempre feien les sales d'autòpsies a les sales més tètriques i difícils de ventilar. Per quin motiu no ho feien dalt de tot amb força llum natural? Els donaria un altre ambient.

Quan es va obrir la porta de l'ascensor al pis menys dos, li va recórrer una esgarrifança per l'esquena com si fos la primera vegada que hi entrava.

—Bon dia, doctor.

—Hola, inspector —li va respondre distretament mentre pesava la melsa d'una noia.

—Vinc per si em pot avançar alguna dada del noi que va caure fulminat a la plaça Lesseps.

—Sí, sí..., anem-hi.

El forense va obrir la porta de la gran cambra frigorífica i mirant les etiquetes van trobar el cos del noi.

—Miri, inspector, no hi ha cap senyal de violència, tampoc hem trobat cap tòxic en la sang, ni en l'orina. Havia mantingut relacions sexuals poques hores abans de morir i la mort la va provocar una aturada cardíaca. No el tenim identificat, ja que només portava una petita bossa amb una beguda isotònica i unes barretes energètiques.

—Es veu esportista —va apuntar l'inspector.

—Sí, però no té res a veure, sovint veiem malalties del cor que surten en el moment que s'està practicant esport, forcen la maquinària i pam!

—Queda, doncs, en mort natural?

—Sí, sí, sense cap dubte.

—D'acord, doctor, a veure si triguem uns dies a veure'ns.

—Ai, amic, això no ho sabem mai!

L'inspector, en part contrariat per haver fet el viatge per no res i sentint-se culpable alhora per pensar així, va dirigir-se cap al seu cotxe i va agafar la ronda de Dalt. Desviant-se per la sortida número quatre, a tocar de l'hospital, en arribar al túnel de la Rovira es va topar un altre cop amb els ecologistes manifestant-se i tancant l'entrada al túnel en ambdós sentits.

—És que no et pots moure en aquesta ciutat o què? Collons! Quan no són els del metro són els estudiants o aquests ecologistes. Au! A esperar una estona— va renegar l'Uri, apagant el cotxe i deixant la ràdio encesa.

Al cap de quinze minuts van arribar dues unitats de la policia municipal que, a cop de porra i espentes, van aconseguir alliberar el pas cap al túnel.

L'inspector, de camí cap a la seva comissaria, anava imaginant-se les imatges que sortirien per televisió sobre la brutalitat policial, les ferides i els hematomes fets als «pobres i innocents» ecologistes.

Els següents dies van ser tediosos per a la unitat de l'inspector Uri Risk: repassar casos sense tancar de maltractament de gènere, petits furts i alguna baralla a la sortida d'una discoteca de polígon.

L'Uri a l'oficina es posava els auriculars i escoltava el programa del seu amic Oriol, que explicava les aventures i desventures dels ecologistes per la ciutat, i donava gràcies per no haver d'agafar molt el cotxe aquells dies en què el grup reivindicatiu estava col·lapsant tota la ciutat.

Un dia a mig matí l'inspector va deixar caure el bolígraf i va mirar a l'infinit intentant escoltar amb més precisió el que deia l'Oriol per la ràdio.

—Bon dia, oients, què està passant a la ciutat? Què els passa als nostres joves? Avui a la matinada una jove ha estat trobada a l'avinguda Nova Icària sense sentit, traslladada per l'equip d'urgències mèdiques a l'Hospital Clínic, ha ingressat cadàver. Tres casos amb pocs dies de diferència, no estem prou al cas sobre les malalties cardíques ocultes? Demà a l'estudi tindrem al cap de cardiologia de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, un entrenador de running, i un practicant habitual d'aquest esport. Atents al que ens diran. Per altra banda avui al matí al Port Vell...

«Un altre cas de mort sobtada en pocs dies? Això no m'agrada gens?» pensava l'inspector.

El seu olfacte de policia experimentat li deia que alguna cosa estava passant a la ciutat. Esperaria l'autòpsia d'aquesta noia i a veure si podia treure un lligam per als tres casos. L'únic que li feia angúnia era haver de tornar a aquella sala tètrica d'autòpsies ambientada al segle XIX.

Al cap de dos dies va trucar a l'Hospital per si tenien ja els resultats de la noia, així era, ja podia anar-hi. Amb el desencert d'anar-hi en cotxe en lloc d'agafar el pràctic metro...

—No, no pot ser. Un altre cop aquests penjats d'ecologistes! Fotrè un enrenou que no gosaran tallar mai més un carrer.

Efectivament a l'altura del carrer Londres, el grup d'ecologistes tornava a tallar el carrer creant un col·lapse a la

ciutat.

L'Uri va trobar-los i no va resistir la temptació d'increpar-los.

—Hòstia, foteu el camp! Pareu de molestar a tothom i aneu als Pirineus a cridar!

—Què et passa a tu, tio? —va respondre un dels joves.

—Que què em passa? Que estic fins als collons de vosaltres, esteu a tot arreu fotent a la gent! I a mi en particular, que us trobo fins a la sopa!

—Doncs et fots! —va dir un noi sortint del darrere i acostant-se al cotxe de l'Uri. Agafa el transport públic i no tindrem aquesta merda d'aire contaminat.

—Aire contaminat? Tu sí que tens el cervell contaminat! —apartant-lo de la finestreta i sortint del cotxe va donar una petita espenta al jove.

Aquest va reaccionar molt violentament i li va donar un cop de puny en tota la cara i, aferrant-se al jersei que portava l'inspector i colpejant-se entre ells, van acabar rodolant per terra. En un d'aquests revolts la motxilla del noi es va obrir i va deixar caure per terra un esprai d'òxid nítrós, xeringues, gases, esparadrap i agulles. Atabalat, va recollir-ho i es va fer fonedís entre els companys que els envoltaven.

—Què és tot això? —va preguntar l'inspector, mentre s'eixugava la sang que li sortia del nas.

—No ho sé, és estudiant d'infermeria, aquest noi, però val més que fotis el camp o algú més et farà la cara nova

—va dir-li un xicot.

Va aixecar-se i es dirigí cap al seu cotxe, recuperant el seny, i va acabar d'arribar a l'Hospital Clínic.

—Hola, doctor, com anem?

—I vostè? Que li han fet una cara nova? Vingui, vingui, que li aturarem les hemorràgies. Senyoreta, vingui, si us plau. Porti gases, coto i iode. Perdoni, porti tiretes també per tancar aquesta cella.

El metge i l'adjunt de forense van posar-se a netejar el rostre de l'inspector i mentre li curaven les ferides, ell no va poder evitar una esgarrifança en pensar que normalment aquelles mans tocaven les entranyes dels cadàvers. Un cop solucionat el rostre de l'inspector van anar a trobar el cos de la noia.

—Miri, és aquí. Sembla que la mort sobtada s'hagi tornat en una malaltia infecciosa, últimament.

—Què hi podem veure d'estrany, doctor? —va dir l'inspector.

—De fet res que pugui ser sospitós de crim. Una noia jove, sana aparentment, que en l'anàlítica no ha donat res fora del que és normal i que ha sofert un infart massiu i de sobte. Com tots els cossos, algunes petites cicatrius de temps enrere i una fractura de braç dret perfectament curada de quan era nena. Ah, i un hematoma al dit gros del peu, com el noi de l'altre dia, segurament fets en caure a terra sobtadament.

—D'acord, doctor, ho deixarem com a mort natural i esperem que no hi hagi molts més runners amb el cor fotut sense saber-ho.

De tornada a la comissaria i preguntant que els ecologistes estiguessin en alguna assemblea, li picava la curiositat aquest detall insignificant de l'hematoma al dit. No sabia com encarar-ho per no fer el ridícul, però va decidir trucar al forense de la Vall d'Hebron quan va arribar al seu despatx.

—Hola, doctor. Sóc l'inspector Uri Risk.

—Ah! Sí, sí... digui'm.

—Miri, potser li semblarà una ximpleria, però podem repassar l'autòpsia del noi que va tenir una mort sobtada a la plaça de Lesseps?

—Un moment, que agafo l'expedient.

—...

—Ja sóc aquí. Què vol que miri?

—Per casualitat, doctor, va registrar en el noi un hematoma gran o petit al dit gros del peu.

—Quines preguntes més precises que fa, inspector. Miri sí, és cert, com ho sabia, vostè?

—El diable sap més per vell que per diable, diuen, no?

—Ja té raó, inspector. Res més? Perdoni, però m'esperen dos cossos d'un accident de trànsit.

—Res, res més, i gràcies, doctor. Adéu.

—Adéu.

«Bé, per fi un nexa comú entre els tres joves de mort sobtada», pensava l'inspector. Però clar, era tan fràgil, què significava aquell morat sota l'ungla del peu?

Eren les set del matí d'un dissabte qualsevol per un camí de Collserola, l'estudiant d'infermeria corria darrere d'un noi que també havia sortit a fer esport ben de matí, aquell dia.

L'estudiant i activista ecologista va buscar dins la motxilla i va treure una petita bombona d'òxid nítrós, va accelerar el pas i agafant al noi per l'espatlla el va ruixar amb l'esprai, que actuava com anestesiant. L'avantatge de triar aquest gas és que s'elimina tot ràpidament amb la respiració i no deixa cap rastre al cos humà. Adormit, el va arrossegar cap a un costat del camí que quedava amagat per si passava algun altre corredor i li va deslligar la sabata del peu esquerre, traient-li, a continuació, el minúscul mitjó esportiu. De la motxilla va extreure una xeringa amb un volum de cinquanta centímetres cúbics i una agulla envasada per conservar l'esterilitat. Li va introduir l'agulla sota l'ungla del dit gros i va empènyer cap a l'interior, a continuació, i lentament, va anar acompanyant l'èmbol fent que tot aquell volum d'aire passes al reg sanguini del noi, era una quantitat suficient d'aire per posar fi a la vida de qualsevol. Acabada l'operació el va tornar a calçar, el va acomodar i ell va seguint corrent.

El noi, al cap d'una estona, es va anar despertant i, mirant al voltant, intentava entendre què li havia passat. «Quin mareig! Buffff... Haurà estat una baixada de sucre. Quin mal al peu, me'l dec haver torçat al caure. Bé, cap a casa a descansar o al metge, ja veuré. Un cop al cap i em moro aquí mateix», va anar pensant a mesura que l'òxid nítrós s'anava dissipant.

Anava caminant i el dolor del peu s'anava estenent cap a la cama. Preocupat per si no era capaç d'arribar a la carretera i podia agafar un taxi, anava avançant. No va veure l'estudiant que, amagat a la part superior del camí, no li treia l'ull del damunt mentre deia per a si mateix...

—Un altre eliminat. A veure si se n'adonen tots aquests esportistes o joves que creuen consumir aire pur. No volen aire?... doncs aquest aire és la seva mort. No puc consentir que visquin, mort a tots els joves que no vénen a l'assemblea i les manifestacions. Què es pensen? Que ho aconseguirem els pocs que som?

El pare i la mare van morir d'insuficiència respiratòria, qui més ha de morir perquè es posi a lloc la política envers l'aire? Mentre no ho facin aniran morint joves...i de què? D'aire. En pocs moments aquest arribarà al cor i, com una bomba buida, produirà un infart letal i massiu.

El noi va passar per davant on era l'estudiant amagat i unes passes més enllà es va aturar. Encorbant-se endavant, va agafar-se el braç esquerre amb força, amb un gemec va caure de genolls i uns segons després va caure desplomat a terra.

—Bon dia, doctor.

—Bon dia, inspector. Això és un no parar.

—Tornem amb un altre cas de mort sobtada?

—Això mateix. Un noi sa, esportista, jove i amb una fallada cardíaca massiva. Si veiés com tenen el cor aquests joves, sembla un globus desinflat.

—I al dit, doctor, hi tenim un hematoma?

—Doncs, sí, un o dos pot ser casualitat, però tots? Estic descol•locat.

—Haurem de fer recerca d'aquest detall —va dir l'inspector.

—Ho farem, sense dubtar-ho.

L'inspector va agafar el cotxe i, pel carril lateral de la Diagonal, va veure de lluny el que semblava el grup d'ecologistes concentrant-se per iniciar una nova manifestació. El cotxe avançava lentament mentre el grup s'acostava cada cop amb més densitat al marge de la vorera. En el moment de l'encreuament, l'inspector va localitzar l'estudiant d'infermeria amb què s'havia barallat. El noi, en reconèixer l'inspector, va treure de la bossa una gran xeringa i, amb un gest que el policia no va entendre, va pitjar l'èmbol fins al fons com si es tractés d'una pistola.

Un dimecres a la tarda, ja gairebé fosc, una noia corria pels jardins del Parc de la Ciutadella. Rere un arbre la bombona d'òxid nítrós l'esperava, una ruixada i va caure desplomada sobre la gespa...